

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

ΕΤΟΣ ΜΑ΄

ΑΡ.479 - 480

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πράξ. στ' 1 – 7

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ιε' 43 - ιστ' 8

3 Μαΐου 2020

«Τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού» (Μάρκ. ιε' 43)

Υπάρχουν γεγονότα που, αν και διαδραματίζονται σε κάποια στιγμή της Ιστορίας, ως άνθρωποι αδυνατούμε, είτε να τα κατανοήσουμε, είτε και να τα επιβεβαιώσουμε με κάποια προσωπική μαρτυρία την ώρα που διαδραματίζονται. Για παράδειγμα, η Ανάσταση του Χριστού, αν και επιβεβαιώνεται από πολλές μαρτυρίες, εντούτοις αδυνατεί να αποτυπωθεί η ίδια η Ανάσταση στη συγκεκριμένη στιγμή που συντελείται και τούτο γιατί σαν γεγονός είναι πέρα από τον κόσμο των αισθήσεων, χωρίς να σημαίνει ότι είναι και εξωπραγματική.

Παράλληλα υπάρχουν πρόσωπα που ξεπερνούν τη φύση τους και μέσα από τις πράξεις τους παραμερίζουν τους φόβους τους. Με τον τρόπο αυτό γίνονται διαχρονικά μάρτυρες της αγάπης αλλά και της πίστεως στο πρόσωπο του Χριστού. Μιας αγάπης και μιας πίστεως που μέσα από την τόλμη της αναζητά μιμητές.

Υπάρχουν ακόμα πρόσωπα που, ενώ έπρεπε να είναι πρωταγωνιστές και υπερασπιστές προσώπων, ιδεών και αξιών, καταλήγουν να είναι αρνητές και ριψάσπιδες, όπως οι Μαθητές του Χριστού. Στην αντίπερα όχθη υπάρχουν οι λίγοι που προτιμούν τον δρόμο της τόλμης, της δίδυμης αδελφής της αρετής, και που επιλέγουν τον δύσκολο δρόμο της ελευθερίας, όπως έκαναν σήμερα και τα Μυροφόρα πρόσωπα του Ευαγγελίου.

Παρόλο, λοιπόν, που οι Μαθητές του Χριστού για τρία χρόνια συμβίωναν με τα θαύματα, εντούτοις χρειάστηκαν μόνο λίγα λεπτά για να τα διαγράψουν όλα προκειμένου να σώσουν τον εαυτό τους. Έφτασαν στο σημείο να τον εγκαταλείψουν, με εξαίρεση τον Ιωάννη. Ο δε Πέτρος δεν τολμά να ομολογήσει ότι είναι Μαθητής Του. Αντίθετα τον αρνείται και μάλιστα με όρκο, λέγοντας «ότι ουκ οίδα τον άνθρωπον» (Ματθ. κστ' 72). «Δεν τον ξέρω αυτόν τον άνθρωπο».

Μέσα σ' αυτήν την ατμόσφαιρα, με τον Χριστό όχι απλά καταδικασμένο σε θάνατο, σαν εκθρό της Ιουδαϊκής θρησκείας και της Ρωμαϊκής εξουσίας, αλλά και να βρίσκεται ήδη νεκρός πάνω στον Σταυρό, χρειαζόταν πραγματική τόλμη για να εκδηλωθεί κάποιος υπέρ Του. Και πέρα από την τόλμη για να εκδηλωθεί κάποιος υπέρ Του έπρεπε να κυριαρχείται από αγάπη.

Αυτήν την τόλμη και αυτήν την αγάπη επισράτευσαν όλα τα Μυροφόρα πρόσωπα του σημερινού Ευαγγελίου. Αρχικά ο Ιωσήφ, «τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού». Όταν δε ο Πιλάτος του έδωσε την άδεια για την ταφή του νεκρού, τότε παρουσιάστηκε και ο Νικόδημος «φέρων μίγμα σμύρνης και αλόης ως λίτρας εκατόν».

«Πήραν, λοιπόν, το σώμα του Ιησού και το έδεσαν με πάνινες λουρίδες βάζοντας αρώματα όπως συνηθίζουν οι Ιουδαίοι να ετοιμάζουν το σώμα για

ταφή» (Ιωάν. ιθ' 39-40). Τους δύο αυτούς πρωτοπόρους του Χριστιανικού ηρωισμού θα τους ακολουθήσουν οι Μυροφόρες γυναίκες, Μαρία η Μαγδαληνή, Μαρία η του Ιάκωβου και η Σαλώμη. Αυτές, αφού αγόρασαν αρώματα, πήγαν να αλείψουν το σώμα του Ιησού. Αψηφώντας τους κινδύνους, που προήρχοντο τόσο από τους Ιουδαίους, όσο και από τους Ρωμαίους στρατιώτες, τόλμησαν και κατόρθωσαν το ακατόρθωτο. Ξεπέρασαν όλους τους φόβους τους. Παρά την αίσθηση και την ομολογία της γυναικείας σωματικής αδυναμίας μέσα από τους λόγους τους, «τις αποκυλίσει ημίν τον λίθον εκ της θύρας του μνημείου», τόλμησαν. Κι αυτή η τόλμη τους ανταμειφθηκε διπλά. Πρώτον, γιατί μόλις κοίταξαν παρατήρησαν «ότι η πέτρα είχε μετακινηθεί από τον τόπο της» και δεύτερον, γιατί πρώτες πληροφορήθηκαν το χαροποίο μήνυμα της Αναστάσεως από τον Άγγελο, που τους είπε: «Μην τρομάζετε. Ψάχνετε για τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, τον εσταυρωμένο; Αναστήθηκε. Δεν είναι εδώ. Να και το μέρος όπου τον είχαν βάλει. Πηγαίνετε τώρα και πείτε στους μαθητές του και στον Πέτρο: «Πηγαίνει πριν από σας στη Γαλιλαία και σας περιμένει· εκεί θα τον δείτε όπως σας είπε».

Η τόλμη των Μυροφόρων που τιμούμε σήμερα, σαν πράξη αγάπης ήταν κατεξοχήν πράξη ελευθερίας. Για τούτο και ξεπέρασαν τη «λογική της αδυναμίας». Μέσα από την τόλμη έδωσαν την πρώτη και πιο συνειδητοποιημένη ανθρώπινη απάντηση στην μεγάλη αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Την ίδια στιγμή η τολμηρή πράξη τους ήταν το πρώτο «συγγνώμη», αλλά και το πρώτο «ευχαριστώ» της ανθρωπότητας προς την πολύτιμη και πολύπλευρη προσφορά του Θεού προς τον άνθρωπο, με αποκορύφωμα τη Σταυρική θυσία του Χριστού.

Μπορεί η τόλμη να φαίνεται ότι είναι «παράλογη» ή και δρόμος μοναξιάς, αλλά την ίδια στιγμή είναι και πορεία καταξίωσης. Αυτή την καταξίωση, σαν δυνατότητα και σαν πραγμάτωση πάνω και πέρα από τα όρια των δύο φύλων (ανδρών και γυναικών), απέδειξαν οι ηρωικές μορφές των Μυροφόρων προσώπων του σημερινού Ευαγγελίου. Μέσα από την τόλμη τους, μέσα από τις πράξεις τους, υψώθηκαν πάνω από την εποχή τους και έγιναν από τότε τα σύμβολα του ηρωισμού και της αυτοθυσίας.

Αδελφοί μου, μπορεί η Χριστιανική πίστη να μην βρίσκεται παντού επίσημα υπό διωγμό. Όμως βρίσκεται σε παραγκωνισμό, είτε λόγω του φιλελευθερισμού, είτε λόγω της παγκοσμιοποίησης ή ακόμα και του λεγόμενου «Ευρωπαϊκού οράματος». Παρά τη σοβαρότητα των πιο πάνω, ο μεγαλύτερος κίνδυνος δεν βρίσκεται σε αυτά, αλλά στον αποχρωματισμό μας ως Χριστιανών. Μέσα από τους συνεχείς συμβιβασμούς που κάνουμε στη συνειδησή μας, τόσο σε θέματα ηθικής, όσο και σε θέματα πίστεως, παρουσιάζομαστε σαν ηττοπαθείς και λιποτάκτες. Αν θεωρηθεί ότι η Χριστιανική ζωή μοιάζει με σταυρό, τότε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι εκείνοι που βρίσκονται πάνω στον σταυρό δεν τον αποποιούνται. Μένουν εκεί, όπως έκανε ο Χριστός. Μένουν εκεί, πιστοί στο χρέος τους, όπως έκαναν και τα Μυροφόρα πρόσωπα του σημερινού Ευαγγελίου και που μέσα από την τόλμη τους γίνονται οι ζωντανοί μάρτυρες της πίστεως, αλλά και της αγάπης προς τον Θεό. Ας τους μιμηθούμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πράξ.θ' 32-42

Ευαγγέλιο: Ιωάν.ε' 1-15

10 Μαΐου 2020

«Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω»(Ιωάν. ε'7)

Δυο βασικά μηνύματα προβάλλουν μέσα από το άκουσμα ή τη μελέτη του σημερινού Ευαγγελίου. Πρώτον, ότι υπάρχει όχι μόνο ατομική αλλά και κοινωνική παραλυσία με βασική αιτία την αμαρτία. Δεύτερον, ότι ο Χριστός έρχεται για να προσφέρει ολοκληρωμένη ψυχοσωματική θεραπεία στον άνθρωπο, προσφέροντάς του τη δυνατότητα να βγει από τα αδιέξοδα στα οποία οδηγήθηκε εξαιτίας της αμαρτίας.

Έτσι, στη διαχρονική κραυγή «άνθρωπον ουκ έχω», ο Χριστός θέτει στον άνθρωπο την ερώτηση: «θέλεις υγιής γενέσθαι;» Αν η απάντηση είναι ναι, τότε υπάρχει δυνατότητα. Γιατί, μπορεί να μην υπάρχει διαθέσιμος άνθρωπος για οποιαδήποτε βοήθεια, όμως είναι διαθέσιμος «ο Υιός του Ανθρώπου». Ο Χριστός, είναι πάντοτε παρών για να παρηγορήσει, αλλά και ιδιαίτερα για να προσφέρει την αναγκαία θεραπεία, τόσο του σώματος, όσο και της ψυχής.

Ο Χριστός, ως Θεός, προσφέρει τη δυνατότητα, δημιουργεί τις προϋποθέσεις, προσφέρει τη Χάρη Του, όμως αφήνει το περιθώριο επιλογής στον άνθρωπο. Και αυτή η επιλογή, σαν πράξη ελευθερίας και ιδιαίτερα πίστεως, είναι απόδειξη όχι μόνο της αποδοχής, αλλά και της δικής του συνεισφοράς στο έργο της σωτηρίας του. Ακόμα θα είναι και η καλύτερη απόδειξη της αποδοχής του Χριστού ως Θεού.

Άρα, μέσα από το «θέλεις» προσφέρει τη δυνατότητα του «μπορείς». Και τούτο γιατί, όπως ομολογεί ο Ίδιος ο Χριστός, «ήλθεν ο Υιός του Ανθρώπου ζητήσαι και σώσαι το απολωλός» (Λουκ.ιθ'10). Αν δε σε αυτή την αναζήτηση αποδεχθεί ο άνθρωπος την προσφορά του «Υιού του Ανθρώπου», τότε έχει τη δυνατότητα της θεραπείας και κατ' επέκταση και της σωτηρίας.

Όταν ο Χριστός, λοιπόν, ήλθε στα Ιεροσόλυμα δεν επισκέφθηκε τα ανάκτορα, ούτε και πήγε κατ' ευθείαν στον ναό. Πρώτα απ' όλα πέρασε από το πρόχειρο Νοσοκομείο της πόλης, την κολυμβήθρα της Βηθεσδά. Όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο, «εκεί βρισκονταν πολλοί άρρωστοι, τυφλοί, κουτσοί, παράλυτοι, που περίμεναν να αναταραχθεί το νερό γιατί, από καιρό σε καιρό, ένας άγγελος Κυρίου κατέβαινε στη δεξαμενή κι ανατάραζε τα νερά. Όποιος έμπαινε πρώτος, μετά την αναταραχή του νερού, αυτός γινόταν καλά, όποια κι αν ήταν η αρρώστια που τον ταλαιπωρούσε».

Το έκτακτο αυτό γεγονός, αλλά και η δυνατότητα της θεραπείας μόνο σε έναν άνθρωπο, που πρώτος θα έμπαινε στο ταραγμένο νερό, επέβαλλε την παραμονή στον χώρο εκείνο για μεγάλο χρονικό διάστημα. Ανάμεσά τους βρισκόταν κι ένας άρρωστος, που για τριανταοχτώ χρόνια ήταν παράλυτος. Όταν τον είδε ο Χριστός και γνωρίζοντας πως ήταν άρρωστος για πολύ καιρό, τον ρώτησε: «Θέλεις να γίνεις καλά;» «Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω», απάντησε ο παράλυτος.

Απρόσμενη απάντηση για ένα τόσο πολυσύχναστο χώρο, όσο και για ένα μακροχρόνιο ασθενή. Γιατί, ο καθένας, είτε προσπερνούσε αδιάφορα, είτε ενδιαφερόταν μόνο για τον δικό του άνθρωπο. Ανεξάρτητα αν η απάντηση του

παραλύτου ήταν κραυγή γνώσης ή απόγνωσης, πέραν από τα αρνητικά διακρίνουμε σ' αυτήν και θετικά στοιχεία. Πρώτον είναι ευγενής, γιατί απαντά με σεβασμό στον συνομιλητή του. Δεύτερον δεν φέρεται εκθρικά ούτε και στους συνανθρώπους του. Φαίνεται ότι η πολύχρονη ασθένεια του (38 χρόνια) τον οδήγησε όχι μόνο στη μετάνοια, αλλά και στην άσκηση των αρετών, όπως της πίστεως στον Θεό, της υπομονής και της επιμονής και ιδιαίτερα της συγκατάβασης απέναντι στον συνάνθρωπο.

Η ασθένεια πέραν από τον πόνο και την απόγνωση μπορεί να λειτουργήσει θεραπευτικά για τον άνθρωπο και μέσα από την αναγνώριση των λαθών του ,να στραφεί προς τον Θεό εναποθέτοντας την πίστη και την ελπίδα του σ' Αυτόν. Με τον τρόπο αυτό η ασθένεια ενεργεί λυτρωτικά, αφού επαναφέρει τον άνθρωπο κοντά στον Θεό στον οποίο και παραδίδεται απόλυτα. Κι αν ακόμα η ασθένεια εξακολουθεί να είναι «συγκάτοικος» του ανθρώπου, αφού δεν οδηγήθηκε στη θεραπεία ή την πλήρη θεραπεία, όσο και αν ακούγεται παράδοξο, ο άνθρωπος αισθάνεται μέσα του απόλυτη γαλήνη. Μια γαλήνη που πηγάζει από την αίσθηση της παρουσίας του Θεού και που επαναλαμβάνεται σαν υπενθύμιση: «αρκεί σοι η χάρις μου, η γαρ δύναμις μου εν ασθενεία τελειούται» (Β'Κορ.ιβ'9). «Σου αρκεί η Χάρη μου, γιατί η δύναμή μου φανερώνεται στην πληρότητα της μέσα σ' αυτή την αδυναμία σου».

Και, όταν ο πόνος της ασθένειας επισκιασθεί από τη χαρά της παρουσίας του Θεού, τότε μπορεί ο άνθρωπος να επαναλαμβάνει τους λόγους του Αποστόλου Παύλου: «Με περισσότερη ευχαρίστηση, λοιπόν, θα καυχηθώ για τις ταλαιπωρίες μου, για να κατοικήσει μέσα μου η δύναμη του Χριστού». (Β'Κορ. ιβ'9). Ακόμα μέσα από την ασθένεια μπορεί να αισθάνεται και να ομολογεί, όπως και ο Απόστολος Παύλος: «Όταν γαρ ασθενώ τότε δυνατός ειμί». (Β'Κορ. ιβ'10).

Αυτή η δύναμη δεν είναι δική μας .Κατά τον Απόστολο Πέτρο: «Πάντα ημίν της Θείας δυνάμεως αυτού». «Η Θεία δύναμη του μας τα δώρισε όλα όσα μας χρειάζονται για τη ζωή μας και τη λατρεία του Θεού, με τη βαθιά γνώση εκείνου που μας κάλεσε με τη δόξα του και τα θαυμαστά του έργα» (Β'Πέτρ.α'3).

Αδελφοί μου, οδυνηρή η κραυγή του παραλύτου «άνθρωπον ουκ έχω». Όμως η κραυγή γίνεται ακόμα πιο οδυνηρή όταν δεν έχω τον «Υιόν του Ανθρώπου». Γιατί, μόνος δεν είναι μόνο αυτός που δεν έχει κανένα κοντά του, αλλά ιδιαίτερα μόνος είναι εκείνος που έχει αποξενωθεί από τον Θεό. Μόνος είναι ακόμα εκείνος που δεν ξέρει να αγαπά. Η μοναξιά σπάζει μόνο με την αγάπη. Και τούτο γιατί, η αγάπη φέρνει τον άνθρωπο πιο κοντά στην απόλυτη αγάπη, που είναι ο Θεός. Απομάκρυνση από τον Θεό της αγάπης οδηγεί τον άνθρωπο, σαν άλλο άστω «εις χώραν μακράν» και κατ' επέκταση σε παρόμοιες ή και χειρότερες καταστάσεις, όπως αυτή του παραλύτου. Η σημερινή σύσταση του Χριστού προς τον θεραπευμένο παράλυτο είναι ξεκάθαρη: «Βλέπεις, έχεις γίνει καλά, από δώ και πέρα μην αμαρτάνεις για να μην πάθεις τίποτε χειρότερο». Γιατί, σε τελική ανάλυση, η αμαρτία, είτε δική μας, είτε των άλλων ,αποτελεί άρνηση προσφοράς αγάπης στον Θεό, τον συνάνθρωπο ή και τον, ίδιο τον εαυτό μας, με οδυνηρό αποτέλεσμα την εκκόλαψη της μοναξιάς. Ας αποφύγουμε την αμαρτία. Ας επενδύσουμε στην αγάπη για να μην αισθανθούμε ποτέ αυτή τη μοναξιά. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. ια' 19-30

Ευαγγέλιο: Ιω. δ' 5-42

17 Μαΐου 2020

«Πνεύμα ο Θεός και τους προσκυνώντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν»

Ο διάλογος του Ιησού με την σαμαρείτιδα στο «φρέαρ του Ιακώβ» υπήρξε αποφασιστικής σημασίας για την μετέπειτα ζωή της αμαρτωλής γυναίκας, η οποία από τη στιγμή εκείνη εγκατέλειψε τα έργα της αμαρτίας, έγινε ευαγγελίστρια του Χριστού κι αξιώθηκε μαρτυρικού τέλους. Η Θεία Χάρις τής φώτισε την σκοτεινή ψυχή και της έσβησε την φλόγα των παθών. Ο διψασμένος οδοιπόρος ζητώντας λίγο δροσερό νερό από το βαθύ πηγάδι του Ιακώβ της έδωσε συγκρόνως «το ύδωρ το ζων» με το οποίο πότισε την καμένη ψυχή της, μέσα στην οποία βλάστησαν πολυκαρπα δέντρα μετάνοιας, ευώδη παραδείσια άνθη ουρανίων αρετών, τα οποία κοσμούν την φωτολαμπή μορφή της.

«Το φρέαρ» της σημερινής διδασκαλίας είναι πράγματι βαθύ. Ας αντήσουμε όμως μερικές σταγόνες για να δροσίσουμε τα διψασμένα χείλη μας κάνοντας κέντρο της ομιλίας μας το βαρυσήμαντο χωρίο που ομιλεί για τους προσκυνητές του Θεού.

Στο ερώτημα της γυναίκας σε ποιον τόπο πρέπει να προσκυνεί τον Θεό, στον Ναό της Ιερουσαλήμ ή στο όρος Γαριζίν, ο Ιησούς διδάσκει τον τρόπο γνήσιας προσκυνήσεως του Θεού. Σε κάθε τόπο προσκυνείται ο Θεός, αρκεί «οι προσκυνούντες αυτόν» να τον προσκυνούν «εν πνεύματι και αληθεία». Ο Θεός είναι πνεύμα και ζητεί πνευματική προσκύνηση. Αυτή την αλήθεια διεκήρυξε αργότερα ο Απόστολος Παύλος στους Αθηναίους. «Ο Θεός ο ποιήσας τον κόσμον και πάντα τα εν αυτώ, ούτος ουρανού και γης Κύριος υπάρχων ουκ εν χειροποιήτοις ναοίς κατοικεί» (Πράξ. ιζ' 24). Σε κάθε τόπο της δεσποτείας του Θεού μπορεί η ψυχή να υμνεί και να λατρεύει το Θεό. Πέραν από τους ναούς που υπάρχουν σε κάθε ενορία και κοινότητα, υπάρχουν όμως και ορισμένοι αγιασμένοι τόποι, που συνδέονται με την επί γης παρουσία του Χριστού, της Υπεραγίας Θεοτόκου και των αγίων, όπου προσελκύνουν τους πιστούς και ενισχύουν την πίστη και την ευλάβεια. Υπάρχουν χαριτόβρυτα άγια λείψανα, θαυματουργικές ιερές εικόνες, που με τη μυστική δύναμη τους εμπνέουν τους πιστούς και με τα θαύματά τους αυξάνουν την ευσέβεια. Οι τόποι αυτοί, τα ιερά προσκυνήματα, είναι οι πνευματικοί μαγνήτες που συγκεντρώνουν χιλιάδες χριστιανούς κάθε χρόνο κι αποτελούν για την Εκκλησία μας μια συγκλονιστική πραγματικότητα.

Η παράδοση των ιερών αποδημιών ανάγει την αρχή της στους πρώτους χριστιανικούς αιώνες. Από τότε οι χριστιανοί συνήθιζαν, χάριν ευλαβείας, να επισκέπτονται του αγίους τόπους, όπου έζησε και σταυρώθηκε ο Κύριος. Στα παλαιά ιερά οδοιπορικά, μαζί με τις περιπέτειες των προσκυνητών στα μακρινά ταξίδια, αναφέρονται και πολλές ιερές εμπειρίες τις οποίες ζούσαν οι πιστοί στους τόπους των θαυμάτων. Σ' ολόκληρη την μακρόχρονη κοπιαστική οδοιπορία υπήρχε έντονα ο πόθος της εκζητήσεως του Θεού. Όταν έφταναν στον προορισμό τους μαζί με τις πηγαίες εκδηλώσεις λατρείας δεν παρέλειπαν να καθαριστούν με το Μυστήριο της Μετάνοιας, να κοινωνήσουν των Αχράντων Μυστηρίων και να επιστρέψουν στις πατρίδες τους ανανεωμένοι.

Συνεχίζεται και σήμερα η παράδοση αυτή. Οι σημερινοί Χριστιανοί αισθάνονται την ανάγκη να ενισχύσουν την πίστη τους επισκεπτόμενοι τους ιερούς τόπους όπως τα Ιεροσόλυμα, την Παναγία της Τήνου, τα Μοναστήρια του Αγίου Όρους,

τα Μετέωρα, και εδώ στην Κύπρο μας, τα μοναστήρια μας και άλλα αγιασμένα προσκυνήματα του εσωτερικού και του εξωτερικού. Σύλλογοι και σωματεία, ενορίες και σχολεία, εκδρομικά πρακτορεία και απλοί ιδιώτες διοργανώνουν ιερές αποδημίες και διανύουν μεγάλες αποστάσεις προκειμένου να επισκεφθούν τα ιερά προσκυνήματα. Τίθεται όμως ένα ερώτημα: Οι αποδημίες των σημερινών χριστιανών είναι πράγματι ιερές ή μήπως έχουν ξεφύγει από τον σκοπό τους;

Είναι αλήθεια ότι από τις πολλές, μόνο ελάχιστες μπορούν να χαρακτηριστούν σαν ιερές. Οι περισσότερες είναι ψυχαγωγικές εκδρομές που για λόγους καθαρά εμπορικούς περιλαμβάνουν στο πρόγραμμα τους ιστορικούς, θρησκευτικούς τόπους. Οι άνθρωποι συνδυάζουν την ψυχαγωγία με την θρησκευτική επίσκεψη, την εκδρομή με το προσκύνημα χωρίς να καταβάλλουν καμιά προσπάθεια πνευματικής εμβαθύνσεως. Μπορεί να ανάβουν λαμπάδες και να καταθέτουν αφιερώματα χωρίς όμως να εγγίζουν τα βάθη της ψυχής τους. Μπορεί να εφαρμόζουν τους τύπους της ευλάβειας, απέχουν όμως πολύ από την ουσία.

Εκτός από τους εκδρομείς – προσκυνητές, υπάρχουν και οι θρησκόληπτοι προσκυνητές, οι οποίοι στην ουσία δεν έχουν καμιά σχέση με τους αληθινούς προσκυνητές. Είναι οι άνθρωποι με την αρρωστημένη θρησκευτικότητα. Μένουν ικανοποιημένοι αν κατορθώσουν να πάρουν λίγο λάδι από το καντήλι του αγίου ή ένα λουλούδι από το προσκυνητάρι του. Πιστεύουν, ότι συγκωρούνται αν ξενυχτήσουν στην πόρτα της Εκκλησίας ή αν αδειάσουν το πορτοφόλι τους μέσα στο παγκάρι του Ναού. Ανάβουν δεκάδες λαμπάδες και κεριά. Για εξομολόγηση και μετάνοια ούτε λόγος. Αισθάνονται πνευματική αυτάρκεια. Με τις εξωτερικές εκδηλώσεις πιστεύουν ότι λατρεύουν τον Θεό κι ότι προσφέρουν την τιμητική προσκύνηση στον άγιο. Ματαιοπονούν οι δυστυχείς. Ο Θεός ζητεί αληθινούς και όχι φαρισαίους προσκυνητές.

Ποιοι είναι οι αληθινοί προσκυνητές; Εκείνοι που λατρεύουν τον Θεό «εν πνεύματι και αληθεία» δηλαδή με πνευματικό και γνήσιο τρόπο. Δεν περιφρονεί ο Θεός τα αφιερώματα και τις υλικές προσφορές. Τις δέχεται όπως δέχθηκε «Άβελ τα δώρα, Νώε τας θυσίας, Αβραάμ τας ολοκαυτώσεις» (Θ. Λειτουργία Μ. Βασιλείου). Τις δέχεται όμως σαν πνευματικές βαθμίδες που θα οδηγήσουν τον προσκυνητή στην πνευματική αφιέρωση και στην καρδιακή προσφορά. Για τον Θεό είναι περισσότερο ευπρόσδεκτα τα δάκρυα της μετάνοιας από τους πολύτιμους λίθους, η προσευχή από τις λαμπάδες, η ελεημοσύνη από τα αφιερώματα.

Στην πατρίδα μας υπάρχει η καλή συνήθεια των ιερών αποδημιών. Από αυτή την περίοδο και κατά την διάρκεια όλου του καλοκαιριού διάφοροι θρησκευτικοί σύλλογοι και άλλα πρακτορεία θα διοργανώσουν πολλές επισκέψεις στους αγιασμένους τόπους της πατρίδας μας. Οι εκδρομές αυτές μάς είναι απαραίτητες για τη νευρική εκτόνωση και την ψυχική ανακούφιση από το στρες της αγχώδους εποχής μας. Προσοχή όμως μη μείνουν μόνο ευχάριστες ψυχαγωγικές εκδηλώσεις. Ας τις κάνουμε ιερές αποδημίες. Στα προσκυνήματα όπου θα πάμε ας προσπαθήσουμε να ζήσουμε «εν πνεύματι και αληθεία» την προσκύνηση του Θεού. Μη παραλείψουμε να εξομολογηθούμε και να κοινωνήσουμε. Στις πνευματικές κολυμβήθρες ας αναβαπτιστούμε. Ας κάνουμε το προσκύνημα αφετηρία μιας καινούργιας ζωής, δρόμο που θα οδηγήσει στον ουρανό.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πρ. ιστ' 16-34

Ευαγγέλιο: Ιω. θ' 1-38

24 Μαΐου 2020

Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου για διενέργεια εράνου υπέρ των Τυφλών

Για χρόνια πολλά, ολόκληρη τη ζωή του , ήταν βυθισμένος στο σκοτάδι ο «εκ γενετής τυφλός» της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Μέχρι την ημέρα που τον συνάντησε Εκείνος που είναι «το φώς του κόσμου», ο Ιησούς Χριστός, και τον θεράπευσε.

Παρόλο που ο τυφλός ήταν γνωστός και στους Γραμματείς και στους Φαρισαίους, οι οποίοι πολλές φορές τον είχαν συναντήσει και ίσως να τον είχαν βοηθήσει , εκεί που καθόταν και ζητιάνευε, εν τούτοις αμφισβητούν το θαύμα. Αντί να δοξάσουν τον Θεό και να ευχαριστήσουν τον Χριστό , που χάρισε το φως σ'ένα δυστυχισμένο πλάσμα, μένουν σκληροί και αμετανόητοι , τυφλοί μέσα στα πυκνά σκοτάδια της μαύρης ψυχής τους . Επιστρατεύουν τη συκοφαντία, την πονηρία, το ψεύδος και την υποκρισία για να σβήσουν τη φωνή της αλήθειας. Συκοφαντούν τον Χριστό, διώκουν τον θεραπευμένο τυφλό και απειλούν τους γονείς του, εξεγείρουν τον λαό, αποσιωπούν και συσκοτίζουν το θαύμα.

Οι πολλοί αναγκάζονται να αποστασιοποιηθούν από το γεγονός. Και αυτοί ακόμα οι γονείς του τυφλού φοβούνται να ομολογήσουν το θαύμα, που έγινε στο παιδί τους, μήπως και τους κάμουν «αποσυνάγωγους», τους κηρύξουν, δηλαδή, εκτός Νόμου.

Απίοητος υπερασπιστής της αλήθειας παραμένει μόνον ο πρώην τυφλός. Κυριευμένος από ευγνωμοσύνη, για την αναπάντεχη θεραπεία του, δεν μπορεί να αποκρύψει το θαύμα. Πήρε το φως από τον Χριστό κι έγινε κι εκείνος φως. Δεν τον πλανούν οι πονηρίες των Φαρισαίων, ούτε και τον πτοούν οι απειλές τους . Υπερασπίζεται με πάθος και παρρησία την αλήθεια. Αν και αγράμματος αναδεικνύεται πιο φωτισμένος από τους μελετημένους Φαρισαίους. Το σαθρό οικοδόμημα των φαρισαϊκών συλλογισμών για τη, δήθεν, αμαρτωλότητα του Χριστού, καταρρέει κάτω από την αδιαμφισβήτητη λογική του πρώην τυφλού: «Ει αμαρτωλός εστιν ουκ οίδα έν οίδα, οτι τυφλός ών άρτι βλέπω». Αν, δηλαδή, ο Χριστός είναι αμαρτωλός εγώ δεν το ξέρω· ένα πράγμα ξέρω, ότι ήμουν τυφλός και τώρα βλέπω.

Ο άγιος Συμεών, ο Νέος Θεολόγος, λέγει χαρακτηριστικά «Εάν το σώμα τυφλωθή υπό της ψυχής κινείται. Η ψυχή δε τυφλωθείσα, ποίαν κίνησιν ευρήσει;» Δηλαδή είναι δύσκολη και η σωματική τύφλωση. Αν, παρόλα αυτά, το σώμα τυφλωθεί, μπορεί να κινείται με το φως της ψυχής. Αν η ψυχή, όμως, χάσει το φως της, πώς θα κινηθεί και πώς θα ζήσει ο άνθρωπος;

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο κακό από την ηθική τύφλωση της ψυχής. Οι τυφλοί στην ψυχή καταντούν συμφορά της κοινωνίας , γιατί ούτε τον εαυτό τους οδηγούν στη σωτηρία, ούτε τους άλλους αφήνουν να έλθουν στο αληθινό

φως. Αντίθετα, επιδιώκουν να τους παρασύρουν στο βάραθρο και στο σκοτάδι της δικής τους τύφλωσης.

Το να ανοίξουν τα μάτια της ψυχής και να γνωρίσει ο άνθρωπος τον Χριστό, είναι θαύμα μεγαλύτερο κι από τη διάνοιξη των τυφλών σωματικών οφθαλμών. Ο αμαρτωλός που πιστεύει και μετανοεί είναι ο τυφλός που αναβλέπει και, σαν τον σημερινό ιαθέντα τυφλό, ομολογεί θαρραλέα την πίστη του και διδάσκει και στους άλλους την αλήθεια.

Ιδιαίτερα στις μέρες μας χρειάζονται άνθρωποι όπως τον τυφλό της σημερινής ευαγγελικής περικοπής με θάρρος και πίστη . Χρειάζονται άνθρωποι με ορθάνοικτα τα μάτια της ψυχής που να υψώνουν στεντόρεια τη φωνή τους μπροστά στην πλημμυρίδα του ψεύδους και της υποκρισίας που κυριαρχούν στη ζωή των ανθρώπων της εποχής μας.

Ο τυφλός του Ευαγγελίου , μόνος, μικρός και ανίσχυρος , τα έβαλε με τους πολλούς , τους μεγάλους και τους ισχυρούς της κοινωνίας στην οποία ζούσε. Κι όχι μόνο τα έβαλε μαζί τους, αλλά και τους κατατρόπωσε και τους εξευτέλισε. Έλεγε και ξανάλεγε με παρρησία και θάρρος ότι «Άνθρωπος λεγόμενος Ιησούς» , αυτός μου έδωσε το φως μου . Ας τον μιμηθούμε κι ας προσπαθήσουμε να φέρουμε όσον το δυνατόν περισσότερους συνανθρώπους μας, που ζουν στο πνευματικό σκοτάδι, κοντά στον Χριστό που είναι το φως του κόσμου.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Είναι γνωστό πως σήμερα , με αφορμή την ανάγνωση της ευαγγελικής περικοπής για το θαύμα που έγινε στον εκ γενετής τυφλό, διενεργείται σε όλη τη Μητροπολιτική περιφέρειά μας ο καθιερωμένος έρανος υπέρ των τυφλών . Όσο κι αν μπροστά στην ψυχική τύφλωση η σωματική τύφλωση είναι μικρό κακό, εν τούτοις είναι μια αναπηρία, που συνεπάγεται ιδιαίτερες φροντίδες και απαιτεί αυξημένα έξοδα. Ας συνεισφέρουμε, ο καθένας, κατά τις δυνατότητές του, για ανακούφιση των αναγκών αυτών των συνανθρώπων μας και να΄μαστε σίγουροι ότι ο Θεός θα ανταποδώσει στο πολλαπλάσιο κάθε εισφορά μας.

Τα χρήματα που θα μαζευτούν θα πρέπει να παραδοθούν στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου ή στην Επισκοπή Αρσινόης, έναντι αποδείξεως, μέχρι την Παρασκευή 29 Μαΐου, απ'όπου , με την εισφορά και της Μητρόπολης, θα διαβιβασθούν στους δικαιούχους.

Μετ' ευχών,
Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ Α' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Απόστολος: Πραξ. κ' 16 – 18, 28-36

Ευαγγέλιον: Ιωάννου ιζ' 1 – 13

31 Μαΐου 2020

«Ἴνα ἐν ὧσιν»

Να είμαστε όλοι ενωμένοι, αγαπημένοι, χωρίς διαφορές μεταξύ μας. Ήταν η επιθυμία του Κυρίου και η προσευχή προς Πατέρα Του, για τους οπαδούς Του. Η σημερινή Κυριακή, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι αφιερωμένη στη μνήμη των 318 εμπνευσμένων πατέρων της Εκκλησίας μας που συνήλθαν στη Νίκαια το 325 μ.Χ.

Έχει ήδη συμπληρώσει τρεις αιώνες ζωής από την ίδρυσή της, η Χριστιανική Εκκλησία. Βασική προέλευση των πιστών της νέας θρησκείας είναι στην αρχή οι Ιουδαίοι. Το κήρυγμα των αποστόλων ξεκινά, πάντοτε σχεδόν, στα πρώτα χρόνια, από τους καχύποπτους αμφισβητίες Ισραηλίτες, στις Εβραϊκές Συναγωγές. Ωστόσο η εντολή του Κυρίου ήταν: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη» και η προσευχή Του, «ἵνα ἐν ὧσιν». Να είναι όλοι αγαπημένοι, ενωμένοι, και η αλήθεια του ευαγγελίου να διαδοθεί σε όλο τον κόσμο. Γι' αυτό και πολύ σύντομα, το ευαγγέλιο του Χριστού, προωθήθηκε από τους αποστόλους και κυρίως από τον απόστολο Παύλο, στο πλατύ ακροατήριο των Ελλήνων εθνικών, όπως ονομάζονταν οι ειδωλολάτρες. Ήταν ένα πρόθυμο προβληματισμένο, ακροατήριο με χαρακτηριστική βαθιά θρησκευτικότητα. Σύντομα πλαταίνει το ακροατήριο και η αποδοχή της νεοσύστατης θρησκείας, που είναι σαφώς αποστασιοποιημένη από την Ιουδαϊκή και ανατρεπτική της ειδωλολατρίας. Η δύσκολη, μέχρι ακατανόητη για κάποιους, αλήθεια του ευαγγελίου του Χριστού, αλλά και η δογματική της βάση, επέτρεψαν να φανούν ποικίλες, καλοπροαίρετες στην αρχή, ερμηνευτικές απόψεις, οι αιρέσεις. Αυτή τη διχαστική δογματική κατάσταση, αντίθετη προς την επιθυμία του Κυρίου, «ἵνα ἐν ὧσιν», αναλαμβάνουν οι 318 Πατέρες της Εκκλησίας μας, αγαπητοί μου, να αντιμετωπίσουν και να θεραπεύσουν με το πρώτο μέρος του Συμβόλου της Πίστεώς μας. Λύνουν τα πρώτα δογματικά προβλήματα. Πρέπει πλέον η Εκκλησία να αφιερωθεί στην εμβάθυνση της πίστης και τη μεταφορά των ευαγγελικών εντολών στην καθημερινή πρακτική ζωή. Γιατί ο Χριστιανισμός, αγαπητοί μου, δεν είναι μια απλά θεωρητική φιλοσοφία, αλλά είναι καθοριστική τρόπου ζωής. Ο μονοθεϊστικός Ιουδαϊσμός, προσκολλημένος στο πλήθος των νομικών διατάξεων, εθελουφλοί και επειδή δεν αναγνωρίζει τον Ιησού, ως Χριστό, εξακολουθεί να περιμένει τον Μεσσία. Ωστόσο ο Χριστός, που δεν αναγνωρίζουν τη μεσσιανική Του ιδιότητα, δεν ήλθε για να καταργήσει τον Μωσαϊκό Νόμο, αλλά να τον συμπληρώσει. «Οὐκ ἦλθον καταλῦσαι ἀλλά πληρῶσαι». Κύρια και βασική εντολή του Κυρίου είναι, η ενοποιητική δύναμη της αγάπης. Θρησκεία της αγάπης, χαρακτηρίζεται ο Χριστιανισμός. Προσευχή Του; Ακούσαμε την προσευχή του Κυρίου, στην σημερινή ευαγγελική περικοπή, «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν». Να είμαστε όλοι ένα, ενωμένοι, αγαπημένοι, κάτω από την απέραντη αγάπη του Θεού μας. Και αυτή, η

ελικρινής, ανυπόκριτη, ανιδιοτελής και αμερόληπτη αγάπη, είναι η ουσιώδης διαφορά, τόσο από την Ιουδαϊσμό, όσο και από την ειδωλολατρία. Ανατροπή γενική, επιβάλλει στον θεωρητικό και πρακτικό τρόπο ζωής, την καθημερινότητα, ο μονοθεϊσμός και η αγάπη του Χριστού. Ξαφνιάζει τον ειδωλολάτρη Έλληνα, η θεία ιδιότητα του Ιησού. Ενοχλεί τον Ιουδαίο, που εξακολουθεί να περιμένει τον Μεσσία και πιστεύει στο «όφθαλμόν αντί όφθαλμοῦ». Αλλά και για τους δυο, το ευαγγέλιο της αγάπης και της σωτηρίας, επιβάλλει πλήρη αναθεώρηση ηθών και ηθικής, αρχών, της σχέσης μεταξύ των ανθρώπων, σχέσης με το ανώτατο ον, τον Θεό.

Αλλά, αγαπητοί μου αδελφοί, αυτή η ενοποιητική ιδιότητα και δύναμη της αγάπης, δεν είναι μια απλή συναισθηματική κατάσταση, ένα ανώδυνο, εύκολο παράγγελμα. Η ανυπόκριτη αγάπη, που απευθύνεται στον πλησίον μας χωρίς διάκριση, χωρίς προσδοκία ανταπόδοσης, απαιτεί παραμερισμό προσωπικών συμφερόντων και επιθυμιών. Η αγάπη είναι προσφορά. Μπορεί να είναι ένας συγκαρητήριος λόγος για μια επιτυχία, όπου πρέπει να καταπιέσουμε τον εγωισμό ή τη ζήλεια μας, για να τον πούμε. Μπορεί να είναι η λεκτική ή και πρακτική συμμετοχή στη λύπη ή τα προβλήματα του άλλου, που αποτυπώνει την ύπαρξη και την εκδήλωση ενδιαφέροντος, αγάπης. Ο ελικρινής, παρηγορητικός λόγος. Είναι ακόμη η προσφορά υλικών αγαθών αναγκαίων στον πλησίον μας, από το περίσσειμά μας, αλλά, και εδώ πιθανόν προκύπτει πρόβλημα, και από το υστέρημά μας. Αυτό είναι θυσία, από τα αγαθά μας, που με κόπο αποκτήσαμε, είναι εκδήλωση αγάπης. Και σημειώνει η Γραφή, «δανείζει Θεῷ, ὁ ἐλεῶν πτωχόν». Είναι ίσως από αγαθά, που τα έχουμε ανάγκη, αλλά βλέπουμε ότι ο άλλος τα έχει στερηθεί. Είναι περιπτώσεις που θα χρειαστεί να κοπιάσουμε για χάρη του πλησίον μας. Να απασχοληθούμε, να εργαστούμε μαζί του, για να αντιμετωπίσει δύσκολες καταστάσεις, που βιώνει ανήμπορος, μόνος και αβοήθητος. Τέλικά, αγαπητοί μου, όλα αυτά που θα προσφέρουμε στον πλησίον μας, είναι η βάση, το θεμέλιο, όπου θα οικοδομηθεί το οικοδόμημα της ενότητας, της αγάπης. Αυτό για το οποίο προσευχήθηκε ο Κύριός μας: «Ἴνα ἓν ᾦσιν». Πιστοί στον Ένα και μοναδικό Θεό και τη μοναδική θεία αλήθεια. Όλοι οι χριστιανοί να ενωθούμε, με την απόλυτη ενότητα που χαρακτηρίζει τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Ένωση λοιπόν όλων των χριστιανών. «Υπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», προσευχόμαστε κατά τη θεία λειτουργία. Όλοι οι άνθρωποι πρέπει να ενωθούμε, που οπωσδήποτε έχουμε έναν κοινό Πατέρα και Δημιουργό.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πράξ. β' 1 - 11

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ζ' 37—52, η' 12

7 Ιουνίου 2020

«Και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου» (Πράξ. β' 4)

Μια από τις μεγάλες, υποσχέσεις τόσο της Παλαιάς όσο και της Καινής Διαθήκης, εκπληρώνεται σήμερα. Κατά τον Υμνωδόν: «Πεντηκοστήν εορτάζομεν και Πνεύματος επιδημίαν και προθεσμίαν επαγγελίας και ελπίδος συμπλήρωσιν». Γιορτάζουμε την κάθοδο, την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος και μέσα από αυτήν την εκπλήρωση των υποσχέσεων του Θεού προς τους ανθρώπους, καθώς και την ολοκλήρωση των ελπιδοφόρων προσδοκιών του ανθρώπου.

Σήμερα, λοιπόν, εκπληρώνεται η εξαγγελία του Θεού προς τον άνθρωπο που αφορά στον ερχομό και τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος. Μια εξαγγελία που έγινε διά μέσου του Προφήτου Ιωήλ: «Και εκχεώ από του Πνεύματός μου επί πάσαν σάρκα» (Ιωήλ γ' 1). Μια εξαγγελία που επαναλαμβάνεται από τον Χριστό για τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος και ότι, «όταν θα έρθει Εκείνος, το Πνεύμα της Αληθείας, θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια» (Ιωάν. ιστ' 13). Για τούτο και λίγο πριν την Ανάληψη Του στους ουρανοί, τους πληροφορούσε ότι, «Ενώ ο Ιωάννης βάπτισε με νερό, εσείς θα βαπτιστείτε σε λίγες μέρες με Άγιο Πνεύμα» και ότι «θα λάβετε δύναμη όταν θα έρθει το Άγιο Πνεύμα σε σας» (Πράξ. α' 5 και 8).

Με τη συμπλήρωση, λοιπόν, πενήντα ημερών από το Πάσχα και την Ανάσταση του Χριστού, εκπληρώνονται οι πιο πάνω εξαγγελίες και το Άγιο Πνεύμα μπαίνει δυναμικά στην Ιστορία και στη ζωή των ανθρώπων. Σήμερα με την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, ιδρύεται επί της γης η Εκκλησία και συνεχίζεται το λυτρωτικό έργο του Χριστού. Σήμερα το Άγιο Πνεύμα έρχεται «επί πάσαν σάρκα» μεταμορφώνοντας τον κόσμο. Από σήμερα το Άγιο Πνεύμα παραμένει στην Εκκλησία. Από σήμερα το Άγιο Πνεύμα φωτίζει τους ανθρώπους, τους απαλλάσσει από τα πάθη, καταργεί τις κάθε λογής διακρίσεις και τους ενώνει σε μια ψυχή και μια καρδιά. Μια ενότητα που θα τους απομακρύνει από την ιδιοποίηση των υλικών αγαθών και θα γίνει η απαρχή να μοιράζεται ο άνθρωπος αυτά που έχει με τον συνάνθρωπο που δεν έχει. Και το σημαντικότερο, όλη αυτή η μεταστροφή, όλη αυτή η αλλαγή γίνεται ελεύθερα και χωρίς κανένα εξαναγκασμό.

Όπως αισθητή ήταν η επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, «ήχος ώσπερ φερομένης πνοής βιαίας» και... «ώφθησαν αυτοίς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ωσει πυρός, εκάθισέ τε εφ' ένα έκαστον αυτών...», άλλο τόσο άμεσα και αισθητά ήταν και τα αποτελέσματά της. Όπως ακούσαμε και στον σημερινό « Απόστολο»: «Όλοι τότε πλημμύρισαν από Πνεύμα Άγιο και άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες, ανάλογα με την ικανότητα που τους έδινε το Άγιο Πνεύμα».

Πλούσια, λοιπόν και αισθητά τα αποτελέσματα των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος. Οι αγράμματοι ψαράδες γίνονται πάνσοφοι. Αυτοί δε, που πριν λίγο καιρό αρνούσαν τον Χριστό, ακόμα και με όρκο μπροστά σε μια υπηρέτρια και που παρέμεναν έγκλειστοι «διά τον φόβον των Ιουδαίων», τώρα γίνονται άφοβοι. Έτσι, ανοίγοντας τις κλειστές πόρτες και άφοβοι πια, ομολογούν τα μεγαλεία του Θεού. Τέλος, ξεπερνώντας ελλείψεις, ατέλειες και αδυναμίες, αναδεικνύονται πρότυπα αρετής και αγιότητας. Αυτοί, που με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος μεταμορφώθηκαν ριζικά και έγιναν μιμητές του Χριστού, στη συνέχεια

προσκαλούν τους ανθρώπους να μιμηθούν τη δική τους ζωή. Προτρέπει ο Απόστολος Παύλος: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού» (Α' Κορ. 1α'1). Μιμηθείτε εμένα όπως κι εγώ μιμούμαι τον Χριστό.

Αυτή είναι η δύναμη του Θεού. Αυτή που μεταμορφώνει δια του Αγίου Πνεύματος και μετατρέπει τους αρνητές σε ένθερμους υποστηρικτές. Αυτή που καθιστά τους διώκτες σε «σκεύος εκλογής» και Αποστόλους των εθνών, όπως τον Σαύλο-Παύλο (Πράξ. 9'15).

Αυτή η δύναμη του Θεού και κατ' επέκταση η δωρεά του Αγίου Πνεύματος προσφέρεται για όλους. Αρκεί ο άνθρωπος να δεχθεί να γίνει αποδέκτης αυτής της προσφοράς. Κατά συνέπεια, ο καθένας καλείται, ανεξάρτητα από φύλο, χρώμα, φυλετική καταγωγή, μόρφωση ή κοινωνική τάξη, να γίνει αποδέκτης της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος. Παράλληλα καλείται ο καθένας να επιβεβαιώσει αυτή την αποδοχή, μέσα από την καθημερινή ζωή του, που θα εκφράζεται με μια πολυμορφία αρετών, όπως και τα πολλαπλά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.

Κατά τον Απόστολο Παύλο, ο καρπός των αρετών είναι ενιαίος και αδιάσπαστος, όπως και «ο καρπός του Αγίου Πνεύματος». Ομολογεί ότι: «Ο καρπός του Αγίου Πνεύματος είναι η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η καλοσύνη, η αγαθότητα η πίστη, η εγκράτεια» (Γαλ. ε' 22-23). Κατά συνέπεια, δεν νοείται επιλεκτική προτίμηση ή, επιλεκτική άσκηση αρετών.

Οι αρετές συνυπάρχουν και η κάθε μια επιβεβαιώνει την άλλη. Η πίστη υλοποιείται και εκφράζεται μέσα από την ταυτόχρονη αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Εκείνος που αγαπάει, έχει μακροθυμία, έχει και καλοσύνη, εκείνος που αγαπάει δεν ζηλοφθονεί, εκείνος που αγαπάει δεν κομπάζει, ούτε περηφανεύεται, είναι ευπρεπής, δεν είναι εγωιστής, ούτε ευερέθιστος, ξεχνάει το κακό που του έχουν κάνει». (Α' Κορ. 13'4-5).

Μέσα από τις αρετές πρέπει να ασκούμε τον εαυτό μας ωφέλιμα προς όλους. Ακόμα μέσα από την αυτοκυριαρχία, με τον έλεγχο του θυμού, μέσα από την κυριαρχία στη γλώσσα τη σάρκα και τα πάθη, θα επιβεβαιώνουμε τις εξαιρετες σχέσεις μας με τον Θεό, τον συνάνθρωπο και τον ίδιο τον εαυτό μας. Ιδιαίτερα δε, θα επιβεβαιώνουμε ότι και εμείς έχουμε γίνει αποδέκτες των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος.

Αδελφοί μου, σ' αλήθεια μπορεί ο καθένας από μας να επιβεβαιώσει με έργα τα πιο πάνω ή μήπως μέσα από την απραξία μας ή και τις πράξεις μας βλασφημούμε το Άγιο Πνεύμα; Ας μην ξεχνούμε ότι ο Θεός από συγκατάβαση μπήκε στην Ιστορία και έγινε άνθρωπος, στο πρόσωπο του Χριστού, για να μας οδηγήσει στη σωτηρία και τη θέωση. Σήμερα και πάλι ο Θεός από συγκατάβαση έρχεται μέσα στον κόσμο ,στο πρόσωπο του Αγίου Πνεύματος και σκηνώνει ανάμεσά μας. Ας το παρακαλέσουμε, λοιπόν, να σκηνώσει και μέσα μας. Το «ελθέ και σκήνωσον εν ημίν», ας γίνει καθημερινή παράκληση. Ας γίνει όχι μόνο διακαής πόθος, αλλά την ίδια στιγμή και το εφελτήριο για την αντίστοιχη βελτίωση της όλης ζωής και συμπεριφοράς μας. Ας παρακαλέσουμε θερμά το Άγιον Πνεύμα. «Παράκλητε Αγαθέ... ελθέ και σκήνωσον εν ημίν και καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος και σώσον, Αγαθέ, τας ψυχάς ημών». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ)

Απόστολος: Εβρ. 1α' 33-1β'2

Ευαγγέλιο: Ματθ. 32-33, 37-38, 1θ' 27-30

14 Ιουνίου 2020

«Και οὔτοι πάντες μαρτυρηθέντες δια τῆς πίστεως οὐκ εκομίσαντο τὴν επαγγελίαν... ἵνα μὴ κωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι» (Εβρ. 1α' 39-40)

Με τὴ σημερινή γιορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων κλείνει ὁ κύκλος τῶν κινητῶν γιορτῶν τοῦ ἔτους, που ἔχουν ὡς γνωστὸ ἐπίκεντρο τὸ Πάσχα. Ὅπως εἶναι γνωστὸ οἱ κινητὲς γιορτὲς εξαρτῶνται ἀπὸ τὸ Πάσχα, ἔχουν σταθερὴ ἡμέρα, ἀλλὰ διαφορετικὴ ἡμερομηνία κάθε χρόνο. Ἀντίθετα οἱ ἀκίνητες γιορτὲς ἔχουν σταθερὴ ἡμερομηνία. Κοινὸς στόχος ὅλων τῶν γιορτῶν εἶναι ἡ μεταφορὰ τοῦ μηνύματος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς σωτηρίας που τοῦ προσφέρεται ἀπὸ τὸν Θεό.

Οἱ κινητὲς γιορτὲς κωρὶζονται στὶς προ τοῦ Πάσχα που λέγεται περίοδος τοῦ Τριωδίου, καὶ στὶς μετὰ τὸ Πάσχα, με ἐπίκεντρο τὴν Πεντηκοστή, γιὰ τοῦτο καὶ ὀνομάζεται περίοδος τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Ἡ περίοδος πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ἔχει ὡς στόχο νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπο νὰ καταλάβῃ τὴ σημασία τοῦ Πάσχα καὶ ἰδιαίτερα νὰ ἀντιληφθῇ τὸ βαθύτερο νόημά του, ὅπως τὸ υπογραμμίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός» (Α' Κορ. ε' 7). Δηλαδή «ἡ δικὴ μας γιορτὴ τοῦ Πάσχα συνίσταται στὸ γεγονός ὅτι θυσιάστηκε γιὰ χάρη μας ὁ Χριστός». Ἔτσι ὁ Χριστιανὸς ἔχοντας συναίσθηση αὐτοῦ τοῦ γεγονότος προσπαθεῖ νὰ τὸ προσεγγίσει μέσα ἀπὸ τὴν ταπεινοφροσύνη καὶ τὴ μετάνοια. Ὅμως δὲν φτάνει μόνον αὐτὴ ἡ προσέγγιση. Χρειάζεται ἀκόμα νὰ γίνῃ μέτοχος τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὸ σημαντικότερο, νὰ γίνῃ συμμέτοχος τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ «συσταυρούμενος με τὸν Χριστό». Γιὰ νὰ μπορέσῃ δε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴ τὴ «συσταύρωση» καὶ ἄρα καὶ τὴ σωτηρία, χρειάζεται νὰ λάβῃ «δύναμιν ἐξ ὕψους», με τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος , γεγονός που θα συντελεστεῖ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, καθὼς καὶ τὴν περίοδο μετὰ ἀπὸ αὐτὴν, ἔχουμε μιὰ νέα κοσμογονία, ἀλλὰ καὶ μεταμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου. Ὅμως, ἐνῶ ἡ Σταυρικὴ θυσία ἐγένε «ἀπάξ καὶ διαπαντός», ἡ Πεντηκοστή, κατὰ κάποιον τρόπο, εἶναι ἐπαναλαμβανόμενη, ἀφοῦ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα παραμένει στὴν Ἐκκλησία καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή, συνεχίζοντας τὸ λυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ μέσω τῶν Μυστηρίων. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔργο, αὐτὴ ἡ παρουσία, θα συνεχίζεται καθημερινὰ μέχρι τὴ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου, προσφέροντας στὸν κάθε ἕνα ξεχωριστὰ τὴ δυνατότητα τῆς σωτηρίας. Κατ' ἐπέκταση μέχρι τότε θα διευρύνεται ὁ κύκλος με τὴν προσθήκη νέων Ἁγίων, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή θα ἐπιβεβαιώνεται μέσα ἀπὸ αὐτοὺς, ὅτι μόνον ἡ διαρκὴς παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπισφράγιση αὐτῆς τῆς παρουσίας, μέσα ἀπὸ τὴν προσωπικὴ τους μαρτυρία καὶ ἀν χρειαστεῖ καὶ μέσα ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς τους.

Ἡ σημερινὴ γιορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων μας βοηθᾷ νὰ καταλάβουμε ὅτι οἱ Ἅγιοι ἦταν ἄνθρωποι, ὅπως κι εμεῖς. Ἐξῆσαν μέσα στὸν κόσμο, ἀλλὰ δὲν ταυτίστηκαν με τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα με τὸν κόσμο τῆς ἀμαρτίας. Ζούσαν στὴ γῆ ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἐνεργούσαν στὴ ζωὴ τους ὡς πολῖτες τοῦ οὐρανοῦ. Με τὸν τρόπο αὐτὸ βίωσαν τὴν αἰωνιότητα μέσα ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ τους καὶ

διακήρυτταν ότι «ξένοι και παρεπίδημοί εισιν επί της γης» (Εβρ. ια'13). Ότι είναι ξένοι και περαστικοί πάνω στη γη. Και τούτο γιατί, πρόσμεναν «με ζήλο και λαχτάρα τον ερχομό της ημέρας του Θεού...Προσμένουμε, κατά τον Απόστολο Πέτρο, καινούργιους ουρανοί και καινούργια γη, όπου θα βασιλεύει η δικαιοσύνη. Γι' αυτό, αγαπητοί μου, λέγει ο απόστολος Πέτρος προσμένοντας τον ερχομό του Κυρίου φροντίστε να βρεθείτε μπροστά του με ειρήνη, χωρίς κηλίδες και ψεκάδια. Θεωρήστε τη μακροθυμία του Κυρίου μας ως ευκαιρία σωτηρίας, όπως σας έγραψε και ο αγαπητός αδελφός Παύλος, με τη σοφία που του έδωσε ο Θεός» (Β' Πέτρ. γ' 12-15).

Με αυτό τον στόχο, με αυτή την προσδοκία έζησαν όλοι οι Άγιοι. Η σημερινή γιορτή των Αγίων Πάντων μας βοηθά να καταλάβουμε ότι αυτοί προέρχονται από όλες τις εποχές, από όλες τις ηλικίες και όλες τις κοινωνικές τάξεις. Άντρες και γυναίκες, μικροί και μεγάλοι, σε κάθε εποχή, έδιναν και θα δίνουν, διά μέσου των αιώνων, την καλή μαρτυρία της πίστεως και ιδιαίτερα της αγάπης τους προς τον Χριστό.

Ο δρόμος της αγιότητας δεν ήταν ούτε και θα είναι ποτέ εύκολος. Ήταν, είναι και θα είναι δρόμος βαμμένος με αίμα και ποτισμένος με ιδρώτα και δάκρυα. Ένας δρόμος δύσκολος και ανηφορικός. Όπως είπε και ο Χριστός, «στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απαύγουσα εις την ζωήν και ολίγοι εισιν οι ευρίσκοντες αυτήν» (Ματθ. ζ' 14).

Ο δρόμος της αγιότητας, παρά τις δυσκολίες που παρουσιάζει, έχει ακόλουθους, έστω και λίγους, σε κάθε εποχή. Έχει ακόλουθους που συνειδητά και με προθυμία αναλαμβάνουν να πληρώσουν αυτό το κόστος, μέσα από την ομολογία της πίστεώς τους και αν χρειαστεί και με τη θυσία της ζωής τους. Θυσιάζουν κάθε τι που είναι πρόσκαιρο, αλλά την ίδια στιγμή κρατούν άσβεστη την πίστη και την αγάπη τους προς τον Θεό, όπως έκαναν και οι Άγιοι Πάντες που τιμούμε σήμερα.

Αδελφοί μου, σε κάθε εποχή λίγοι ήταν εκείνοι που ξεχώρισαν. Λίγοι, αλλά εκλεκτοί. Όμως διαχρονικά σαν άλλη «μικρή ζύμη, όλον το φύραμα ζυμοί» (Α' Κορ. ε' 6). Σαν άλλο προζύμι ζυμώνουν το ζυμάρι της κοινωνίας. Αυτοί είναι οι Άγιοι. Είναι η μικρή ζύμη. Είναι το προζύμι που καλείται να ζυμώσει το ζυμάρι του συνόλου της κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που, είτε αντιστρατεύεται συνειδητά την πίστη, είτε και την προσπερνά αδιάφορα. Κι όμως, παρά την αρνητική αυτή κατάσταση, οι Άγιοι εξακολουθούν να προβάλλουν σαν φάροι που καθοδηγούν όσους βρίσκονται στη θάλασσα της ζωής. Με το απαλό τους φως, μας φωτίζουν, μας προστατεύουν και μας καθοδηγούν για να μη ναυαγήσουμε. Μας προσκαλούν ακόμα να μιμηθούμε τη ζωή τους. Ας τους μιμηθούμε. Αυτός θα είναι και ο καλύτερος τρόπος για να εκδηλώσουμε τον σεβασμό μας σ' αυτούς.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. β' 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 18-23

21 Ιουνίου 2020

«Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτό»

Στην κλήση των τεσσάρων Αποστόλων Πέτρου, Ανδρέου, Ιακώβου και Ιωάννου, αναφέρεται το σημερινό Ευαγγέλιο. Περιπατώντας ο Ιησούς στη θάλασσα της Γαλιλαίας τους συνάντησε να ασχολούνται με την ψαρική τέχνη. Ο Πέτρος κι ο Ανδρέας έριχναν τα δίκτυα στη θάλασσα. Δεν πρόλαβαν να τα ανασύρουν κι έπεσαν πρώτοι αυτοί στα δίκτυα της αγάπης του Θεού. «Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων» τους είπε ο Διδάσκαλος. Χωρίς δεύτερο λόγο εκείνοι, την ίδια στιγμή, άφησαν τα δίκτυα «και ηκολούθησαν αυτό».

Οι άλλοι δυο, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης μαζί με τον πατέρα τους Ζεβεδαίο ήταν μέσα στο πλοίο τους και μπάλωναν τα δίκτυα. Κι αυτούς κάλεσε ο Ιησούς. «Οι δε ευθέως αφέντες το πλοίον και τον πατέρα αυτών ηκολούθηον αυτό». Για τον Χριστό εγκατέλειψαν πατέρα, οικογένεια, περιουσία, πατρίδα, επάγγελμα.

Μαγνητισμένοι από το θείο πρόσωπο του Χριστού ένοιωσαν στην ψυχή τους μια δύναμη να τους ελκύει κοντά Του. Δεν υπολόγισαν ούτε συγγενείς, ούτε περιουσίες. Παρέδωσαν στα χέρια Του τη ζωή τους. Τον ακολούθησαν πιστά κι όλοι τους, για χάρη Του μαρτύρησαν και θυσιάστηκαν ηρωικά. Κάτω από συνθήκες σκληρές, περιόδευσαν γη και θάλασσα, για να διασώσουν το φως της αλήθειας και της αγάπης. Επανελημμένα κινδύνεψαν για το Ευαγγέλιο του Χριστού. Ποιος μπορεί να διηγηθεί τις θλίψεις και τα δεσμά, τους αγώνες και τους κόπους, τους μόχθους και τις αγρυπνίες, τις κακοπάθειες και τα ναυάγια, που υπέμειναν για τη σωτηρία του κόσμου! Από αλιείς ιχθύων, έγιναν αλιείς ανθρώπων! Από άσημοι και μικροί αναβιβάστηκαν στους θρόνους της τιμής από τους οποίους μαζί με τον Χριστό θα κρίνουν «τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ». Ρητή και συγκεκριμένη υπήρξε η διαβεβαίωση του Ιησού: «Υμείς οι ακολουθήσαντες μοι, εν τη παλιγγενεσία, όταν καθίση ο υιός του ανθρώπου επί θρόνου δόξης αυτού, καθίσεθε και υμείς επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ. Και πας ος άφηκεν οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς, ή πατέρα ή μητέρα, ή γυναίκα ή τέκνα, ή αγρούς ένεκεν του ονόματός μου, εκατονταπλασίονα λήψεται και ζών ην αιώνιον κληρονομήσει» (Ματθ. ιθ' 28-29).

Αξιοθαύμαστη είναι η ανταπόκριση των Αποστόλων στο κάλεσμα του Χριστού. Εκείνο όμως που την καθιστά περισσότερο θαυμαστή, είναι η λέξη «ευθέως». Αμέσως, χωρίς να υπολογίσουν τα υπέρ και τα κατά, χωρίς να τακτοποιήσουν τις οικογενειακές τους υποθέσεις, χωρίς να αποχαιρετήσουν συγγενείς και φίλους. Απαρνήθηκαν τον εαυτό τους και ακολούθησαν τον Χριστό με εμπιστοσύνη. Απογυμνώθηκαν από κάθε γήινο, πρόσκαιρο, κι ενδύθηκαν την ουράνια δόξα. Εγκατέλειψαν τους κατά σάρκα συγγενείς και ακολούθησαν τον μοναδικό πατέρα, αδελφό και φίλο, τον Θεάνθρωπο (Ιωάν. ιε' 15 Ματθ. ιβ' 50). Και όλα αυτά αποφασίστηκαν «εν ριπή οφθαλμού». Όταν ομιλεί ο Θεός, ο άνθρωπος πρέπει να υπακούει. Μάλιστα όταν τον καλεί στον δρόμο της σωτηρίας, δεν πρέπει να χρονοτριβεί, αλλά «ευθέως» να ανταποκρίνεται στην κλήση. Το παρόν είναι δικό μας, το μέλλον δεν γνωρίζουμε αν θα μας ανήκει: «έρχεται νυξ ότε ουδείς δύναται εργαζέσθαι» (Ιωάν. θ' 4). Σήμερα έχουμε υγεία και μπορούμε να εργαστούμε για τη δόξα του Θεού. Ίσως αύριο χάσουμε τη δύναμη. Σήμερα έχουμε τα μέσα και τον τρόπο, αύριο ίσως να χάσουμε τις ευκαιρίες.

Ο Χριστός συνεχίζει και σήμερα να μας προσκαλεί στη Βασιλεία της αγάπης και της ειρήνης. Μας προτρέπει να αφήσουμε τις αδυναμίες και τα πάθη και να Τον

ακολουθήσουμε. Μεσ' από τα γεγονότα της ζωής μας απευθύνει διαρκώς προσκλήσεις. Εμείς τι θα κάνουμε; Θα μείνουμε προσκολλημένοι στα γήινα και θα χάσουμε τα ουράνια; ή θα απαρνηθούμε τα τερπνά του κόσμου και θα Τον ακολουθήσουμε;

Είναι αλήθεια, ότι όσοι πιστεύουμε στον Χριστό, θέλουμε να είμαστε κοντά Του. Από την άλλη, όμως, πλευρά, δειλιάζουμε να περιφρονήσουμε εκείνα που κρατούν δέσμιο το πνεύμα μας στη γη, Αποτέλεσμα αυτής της καταστάσεως είναι η αναβολή. Αναγνωρίζω ότι πρέπει να αλλάξω πορεία. Σήμερα, όμως, αδυνατώ λόγω πολλών περιστάσεων. Αύριο, σε λίγο καιρό. «Μη αναβάλλου επιστρέψαι προς Κύριον» λέγει ο ιερός Χρυσόστομος «μηδέ ανάμενε ημέραν εξ ημέρας, μήποτε, ως μέλλεις, εκτιβής». Σήμερα ένιωσες σκίρτημα μετάνοιας; Σήμερα σπεύσε στον πνευματικό να εξομολογηθείς. Σήμερα συναισθάνθηκες την αμαρτωλότητά σου κι άκουσες τη φωνή του Χριστού να σε προσκαλεί; Μην αναβάλλεις. Σκέψου, ότι η συνήθεια της αμαρτίας από την συνεχή επανάληψη γίνεται τόσο ισχυρή, ώστε καταλαμβάνει μέσα σου θέση φύσεως. Όπως οι ταπεινοί ψαράδες της Γαλιλαίας έτσι και συ «ευθέως» ακολούθησε τον Σωτήρα Χριστό. Μη λησμονείς, ότι το σήμερα είναι δικό σου. Τώρα που έχεις θέληση, τώρα που έχεις δυνάμεις, τώρα που έχεις τα λογικά σου, ανταποκρίσου στην κλήση του Ιησού. Ίσως αύριο να είναι πολύ αργά.

Αν υπάρχουν ευσεβείς που δεν έχουν στην ψυχή τους χαρά και ικανοποίηση για τη ζωή που κάνουν, τούτο συμβαίνει, γιατί δε ζουν γνήσια την ευσέβεια τους. Οι άνθρωποι αυτοί, έχουν ανακατέψει την πίστη με πολλή υποκρισία και φιλοσοφία και κοσμικό φρόνημα. Έχουν καταντήσει τυπολάτρες κι ευσεβιστές με εξωτερικά μόνο γνωρίσματα ευσέβειας, χωρίς αντίκρισμα και περιεχόμενο. Φυσικό είναι να υποφέρουν εσωτερικά, γιατί είναι διχασμένοι. Μπορεί να τηρούν όλους τους τύπους να αναγνωρίζονται στην εφαρμογή των χριστιανικών καθηκόντων τους, να είναι πρώτοι σε κάθε προσκλητήριο της Εκκλησίας. Παρά ταύτα, όμως, μένουν ανικανοποίητοι, σασιτισμένοι, χωρίς τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος χωρίς χαρά, αγάπη, πίστη, πραότητα, ειρήνη, υπομονή, γιατί τους λείπει το θεμέλιο της πνευματικής ζωής, η αυτογνωσία. Έχουν πλούσια φυλλωσιά χωρίς καρπούς, σαν την άκαρπη συκή. Η ευσέβεια της Εκκλησίας μας βρίσκεται στα Συναξάρια, στα τροπάρια και στα ιερά εικονίσματα. Οι βίοι των αγίων βοηθούν τον πιστό να ζήσει την εν Χριστώ ζωή. Τα τροπάρια εκφράζουν τα συναισθήματα χαράς για τις δωρεές του Θεού. Οι σεπτές εικόνες απεικονίζουν τη δόξα των αγίων.

Αδελφοί,

Ο Χριστιανός που στηρίζεται στα πρότυπα των αγίων και που βαδίζει πάνω στα δικά τους ίχνη, είναι πραγματικά ευσεβής. Διαβάζοντας το συναξάρι, ψάλλοντας τα κατορθώματα των αγίων και ατενίζοντας τις δοξασμένες τους μορφές, εναρμονίζει τη ζωή του με τη δική τους ζωή και ακολουθεί το δικό τους δρόμο. Αποκορύφωμα και πλήρωμα κάθε ευσεβούς ζωής είναι και παραμένει πάντοτε «το μέγα της ευσεβείας μυστήριο» δηλ. η Θεία Ευχαριστία με τη μετάληψη της οποίας ο πιστός ενώνεται με το Θεό και την Εκκλησία. Όσοι θέλουν να γνωρίσουν και να ζήσουν την Ορθόδοξη ευσέβεια ας μαθητεύσουν στο μοναδικό σχολείο της Εκκλησίας, όπου βιώνεται η αγιότητα και διδάσκεται η πρακτική. Στην Εκκλησία δεν έχουν θέση οι θεωρίες αλλά τα πρόσωπα και τα γεγονότα. Ας ενώσουμε, λοιπόν, τη δική μας ζωή με τη ζωή των αγίων κι ας γίνουμε μαθητές εκείνων που έκαναν την πράξη «θεωρίας επίβαση».

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ε' 1 - 10

Ευαγγέλιον: Ματθαίου στ' 22 - 33

Κυριακή 28 Ιουνίου 2020

Δύο σημαντικά μηνύματα μας προσφέρει το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου αδελφοί. Το πρώτο: η συνέπεια στη ζωή μας. Αν είσαι χριστιανός πρέπει στην πράξη, να ζεις ως χριστιανός.

«οὐδείς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν»

Κανένας δεν μπορεί να έχει δυο αφεντικά και να υπηρετεί και τα δυο, το ίδιο καλά. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση: «Θεῷ δουλεύειν ἢ μαμωνᾷ». Ἡ εἶσαι πιστός χριστιανός ἢ ὄχι. Αν είμαστε προσκολλημένοι στον πλούτο και τα υλικά αγαθά, έχοντας τα, ως πρώτη προτεραιότητα στη ζωή μας, σημαίνει ότι απομακρυνόμαστε από τον Θεό. Περιορίζεται το ενδιαφέρον μας για την τήρηση των εντολών του Θεού. Ασχολούμαστε αποκλειστικά με την φροντίδα της καλύτερης καθημερινής μας ζωής. Επιζητούμε να αποκτούμε πλούτο, αξιώματα και θέσεις. Ιδιαίτερα μάς απασχολεί σε χρόνο, χρήμα αλλά και κόπο η εμφάνισή μας. Επιζητούμε πιεστικά κάποτε, την εκτίμηση του κόσμου, και επαναλαμβάνω, διαθέτοντας για όλα αυτά εκτός από τον πολύτιμο μας χρόνο και άφθονο χρήμα. Και το κακό είναι ότι ποτέ δεν ικανοποιούμαστε με ο,τιδήποτε και οσαδήποτε, αν αποκτήσουμε. Πάντα νιώθουμε, ότι κάτι μας λείπει. Κάτι που κάποιος άλλος το έχει. Συνεπώς δύσκολο να μας μείνει χρόνος, να ασχοληθούμε με τον εαυτό μας, την ψυχή μας. Κι αυτό, γιατί όλες μας οι φροντίδες, είναι τόσο χρονοβόρες και βασανιστικές, που δεν μας αφήνουν περιθώρια για ενδιαφέροντα και θέματα πνευματικά.

Ζητούμε και έχουμε, αγαπητοί μου, περισσότερα από όσα έχουμε ανάγκη, ενώ ανησυχούμε, αν δεν τα αποκτήσουμε. Πολλές φορές οι σκέψεις μας, η συνεχής φροντίδα μας, μας βασανίζουν. Τα σχέδιά μας, φαίνονται άπιαστα. Ξεκινούμε τον εαυτό μας. Ξεκινούμε ακόμη και τις υποχρεώσεις μας στην οικογένειά μας, για την οποία ισχυριζόμαστε ότι αγωνιζόμαστε. Αλλά ξεκινούμε και τους άλλους γύρω μας. Των οποίων την παρουσία και τις ανάγκες, αγνοούμε. Είμαστε παράλογα και απόλυτα προσκολλημένοι, στις σχεδιαζόμενες κατακτήσεις μας. Και όμως λέμε ότι είμαστε χριστιανοί. Ερχόμαστε στην εκκλησία, ανάβουμε το κερί μας, κάνουμε τον σταυρό μας. Και μένουμε ήσυχοι με τη συνειδησή μας, ότι με τα τυπικά αυτά, είμαστε εντάξει. Δυστυχώς μας λείπει η ουσία, αγαπητοί μου. Η συνέπεια στη ζωή μας. Δεν είναι αρκετό το κερί, ο σταυρός και ο σε αραιά διαστήματα, εκκλησιασμός μας. Η προσκόλληση στα υλικά αγαθά, είναι υπερβολή. Φυσικά, στο αναγκαίο μέτρο, δεν πρέπει να τα αρνούμαστε, γιατί είμαστε άνθρωποι. Τα έχουμε ανάγκη για την επιβίωσή μας. Αλλά σαν υποχρέωση, για την επιβίωσή μας. Δεν πρέπει να γίνουν ο αποκλειστικός σκοπός της ζωής μας. Ο άνθρωπος δεν είναι μόνο σάρκα. Είναι και πνεύμα. Έχουμε αθάνατη ψυχή, την οποία πρέπει να επιμελούμεθα. Κι έπειτα, σ' αυτόν τον κόσμο, είμαστε προσωρινοί, επισκέπτες. Η ψυχή, όμως, θα εξακολουθήσει να υπάρχει. Γι' αυτήν, λοιπόν, είναι ανάγκη να φροντίσουμε, με τις οδηγίες, που ο θείος λόγος, μάς έχει δώσει. Η τήρηση των εντολών του Θεού, στον οποίο και μόνον υπακούουμε είναι απαραίτητη για να είμαστε πραγματικοί χριστιανοί, με συνέπεια στη ζωή μας.

Και σε απόλυτη σχέση με το προηγούμενο, ένα δεύτερο μήνυμα:

«τίς δέ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα;»

Για να φανερώσει την πραγματική ανθρώπινη αδυναμία μας, και την ανόητη φροντίδα μας, για πράγματα άπιαστα, λέγει ο Κύριος: Ποιος από εσάς όσο κι αν φροντίσει, μπορεί να αυξήσει το ανάστημά του, κατά έναν πήχυ ακόμη; Σαφής και πραγματική η αδυναμία μας για πολλά, που θέλουμε να πετύχουμε, κι ακόμη μεγαλύτερη, για να αποφύγουμε φυσικά φαινόμενα, θεομηνιές. Ωστόσο θα ήταν παράλογο, να αδιαφορούμε τελείως για τις καθημερινές υλικές μας ανάγκες. Είναι υποχρέωσή μας να διατηρούμε τη ζωή μας, την υγεία μας. Για τον εαυτό μας, για την οικογένειά μας, για όλους εκείνους για τους οποίους έχουμε υποχρέωση, δεσμευόμαστε. Αλλά η υποχρέωσή μας, να καλύψουμε τις υλικές μας ανάγκες, δεν θα μετατραπεί σε βασανιστική φροντίδα, που θα μας απασχολεί νυχθημερόν. Με πρόγραμμα, να αφήσουμε χώρο και χρόνο για μελέτη, για μόρφωση και απόκτηση γνώσεων, για την ικανοποίηση των πνευματικών μας αναγκών. Θα εντάξουμε στα σχέδιά μας την επιτυχία, την συνολική πνευματική μας ανάπτυξη. Να προσφέρουμε παράλληλα τις γνώσεις και ικανότητές μας και στους γύρω μας, την κοινωνία που ζούμε. Αλλά πάντοτε έχοντας υπόψη μας, ότι μόνοι μας, πολύ λίγα μπορούμε να πετύχουμε. Τονίζεται στην περικοπή που ακούσαμε: «τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, οὐ σπεύρουσιν οὐδέ θερίζουσιν..... καὶ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά» και «καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει, οὐ κοπιᾷ οὐδέ νήθει». Λέγει ο Κύριος: βλέπετε τα πτηνά που δεν σπεύρουν, δεν θερίζουν και ὁμως ο Θεός τα τρέφει. Και τα κρίνα που φυτρώνουν στα χωράφια, μεγαλώνουν χωρίς να κοπιάζουν ἢ να γνέθουν. Αν, λοιπόν, ο Θεός φροντίζει για πτηνά και φυτά, είναι δυνατόν να παραλείψει, τη φροντίδα για την κορωνίδα της δημιουργίας, τον άνθρωπο; Εμπιστοσύνη, λοιπόν, αγαπητοί μου, στον Θεό, που αγαπά και φροντίζει για τα δημιουργήματά Του. Οι δυσκολίες της ζωής, είναι πολλές, καθημερινές, σοβαρές και απροσδόκητες. Πολεμικές συγκρούσεις και εκθρικές επιβουλές. Σε Κείνον, θα στραφούμε! Πρόσφατα, δεχτήκαμε και μια πρωτόγνωρη θανατηφόρο επιδρομή, μια παγκόσμια ανελέητη επιδημία. Φάνηκε η παντελής αδυναμία μας, σ' αυτόν τον επικίνδυνο, αόρατο και ὑπουλο εκθρό. Μετέβαλε ἄρδην τον τρόπο της ζωής, τις συνήθειές μας, τα σχέδια και τα προγράμματά μας. Και τα αθά θύματα, πάμπολλα. Πιστεύετε ότι είναι δυνατόν, ο Θεός να εγκαταλείψει το πλάσμα Του; Γι' αυτό θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, να ζούμε. Δε θα σταματήσουμε να φροντίσουμε για όλα. Πάντοτε ὁμως με πίστη και εμπιστοσύνη και θερμή προσευχή στον Κύριο. Και με τη βοήθεια και προστασία Του, θα γίνει το θέλημά Του. Και η κατάληξη που ακούσαμε στο τέλος της σημερινής περικοπής, σαν συμπέρασμα που προβάλλει σαν ο στόχος: «Ζητεῖτε δέ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ πάντα ταῦτα προστεθήσεται ὑμῖν.» Πρώτα-πρώτα στοχεύουμε να πετύχουμε την κληρονομία της βασιλείας του Θεοῦ, κι ἔπειτα όλα αυτά θα ακολουθήσουν, θα τα ἔχουμε. Ἀς μην αδημονούμε, λοιπόν. Να μην ανησυχούμε! Ἐχουμε δίπλα μας τον Κύριο και Θεό μας. Τι ζητά από εμάς; Να ακολουθούμε τις οδηγίες Του, με συνέπεια, στη ζωή μας. Κατά ἀπόλυτη προτεραιότητα: Να τηρούμε τις εντολές Του! Και τέλος: «γεννηθῆτω τὸ θέλημά Του!»

Δ.Γ.Σ.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparhou.org